

mig til Lovforslaget. Jeg finder, at det er et fortræffeligt Lovforslag, fortræffelig udarbejdet og fortræffelig motiveret. Jeg tror, at der er betydelig Trang til at faa denne Sag gennemført. Jeg medgiver altsaa Lovforslaget paa dets videre Vej mine bedste Ønsker og haaber, at det i det mindste denne Gang maa lykkes at føre dette Forslag igennem.

Det. Hansen: Jeg skal tillade mig at fremhæve de Hovedpunkter, hvorom der under Behandlingen i Fjor, navnlig i Udvalget, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, var Tvivl og til Dels Dissens, og som vel ogsaa i Aar ville komme til at spille den væsentligste Rolle. — Der er naturligtvis først §§ 1 og 2 eller rettere 1 og 3, som indeholde Betingelserne for, at en Mand kan gøre Ret gældende til at faa Patent. Af den sidste ærede Talers Foredrag vil jo allerede fremgaa, at der der opstaar en hel Mængde Tvivlsprogsmaal. Det ærede Medlem mente jo, at man maatte bestemme Begrebet Opfindelser nærmere, det maatte være en selvstændig Opfindelse. Derimod var han meget i Tvivl, om man skulde sige, det skulde være en ny Opfindelse, og om ikke hele denne Bestemmelse skulde gaa ud. Jeg maa dertil sige, at det er jo klart, at der allerede i Ordet Opfindelse ligger baade Momentet „selvstændig“ og Momentet „ny“. En Opfindelse er ifølge Ordet noget nyt, og naar det ikke er det, kan der ikke gives Patent derpaa. Dernæst maa det være noget selvstændigt, thi en blot Forandring ved en tidligere Metode vilde man ikke karakterisere som en Opfindelse. Det vil det ærede Medlem jo ogsaa kunne se af § 4, som han citerede. Dernæst fremhævede det ærede Medlem, at disse Ord, „der ere stiftede til at udnyttes i Industrien“, ikke ramme det, der skulde rammes. Det er ganske rigtigt, det er netop et af disse Udtryk, der var Genstand for megen Diskussion og voldte Udvalget megen Bæmselighed i Fjor, og vi slog os foreløbig til Ro med den Betragtning, at disse Ord jo naturligvis ikke ubelukkede, at en Opfindelse, der kunde have sin Betydning for Agerbrug f. Eks., for Stovvæsenet, for Transportvæsenet, dog alligevel kunde siges at være stiftet til at udnyttes i Industrien. Hvorvidt det nu er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa. Jeg har blot villet fremhæve, at der er stor Bæmselighed ved denne Definition af Betingelserne for at kunne faa Retten. Men naar man navnlig vil se efter, hvorledes disse Betingelser ere formulerede og betegnede i fremmede Lovgivninger, vil

man se, at der foreligger vistnok ikke i hele Verden en eneste fyldestgørende, fuldt fyldestgørende Definition af, hvad der er Betingelsen for at kunne faa et Patent. Saa man er jo ikke værre stillet her end saa mange andre Steder, hvor man maa træffe Afgørelsen efter de enkelte Tilfældes Bæmselighed, og navnlig ogsaa overlade den til fornøftige Domstole. Der er imidlertid en Uoverensstemmelse mellem paa den ene Side den højstærede Minister og Udvalget, saaledes som vi i Fjor opfattede Sagen, og paa den anden Side det ærede Medlem, der talte sidst. Thi hvis jeg ikke misforstod ham, er han ikke fornøjet med Systemet, saaledes som det er udtrykt her i Loven, nemlig, at der skal være en Forunderfølgelse af en Kommission, som afgiver et Skøn eller en Erklæring over, hvorvidt Patent kan gives eller ikke. Men den egentlige Afgørelse af, om Patentet er gyldigt, om Patenthaveren kan gøre sin Ret gældende i Kraft af Patentet mod sine Medborgere, den ligger hos Domstolene, altsaa ingenlunde kun det Spørgsmaal, som det ærede Medlem trak frem, nemlig Spørgsmaalet om Nyheden. Hvis det ærede Medlem vil se paa § 24, vil han se, at netop Domstolenes Afgørelse gælder med Hensyn til alle Betingelserne efter §§ 1, 2 og 3, med andre Ord, Domstolene skulle i sidste Instans afgøre ikke alene, om denne Opfindelse har den Nyhed, som berettiger til et Patent, men de skulle ogsaa dømme, om overhovedet Betingelserne i § 1 ere til Stede, om det er en Opfindelse, der ikke strider mod Lov eller Sædelighed eller bestaar i ny Lægemidler, Næringsmidler eller Nyhedsmidler osv. Altsaa Systemet er det, at den, der har en Opfindelse, som fyldestgør de Betingelser, som er opstillede i første Paragraph af denne Lov, har en Ret til at faa Patentbeskyttelse, og at Spørgsmaalet, om han har denne Ret, afgøres foreløbig af en Patentkommission, der sigter de indkomne Ansøgninger og kun lader dem passere, om hvilke den mener, at de opfylde Betingelserne, men i sidste Instans er det Domstolene, som afgøre, om denne Rettighed eksisterer eller ikke. Det System tror jeg ikke, vi skulle rokke ved, og jeg tror ikke, at man bør komme ind paa det System, som den ærede sidste Taler vilde, at man skal overlade det til et administrativt Skøn at afgøre, om en Mand, som har gjort en Opfindelse, der opfylder visse Betingelser, skal have sin Ret beskyttet eller ikke.

Men idet jeg her er ved Spørgsmaalet om Forholdet mellem Patentkommissionen og Domstolene, Forholdet mellem Forunderfølgelsen og den egentlige Afgørelse, skal jeg